

© Ελληνική Δημοκρατία, 2019. Ανεπίσημη μετάφραση που πραγματοποιήθηκε από την Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΕΔΑ). [Η μετάφραση έχει δημοσιευθεί στην επίσημη ιστοσελίδα της ΕΕΔΑ]. Η μετάφραση αυτή δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

© Hellenic Republic, 2019. Unofficial translation made by the Greek National Commission for Human Rights (GNCHR). [Translation already published on the official website of the GNCHR]. This translation does not bind the Court.

© République Hellénique, 2019. Cette traduction non officielle a été faite par la Commission Nationale Hellénique pour les Droits de l'Homme (CNHHDH). [Traduction déjà publiée sur le site Internet officiel de la CNHHDH]. Elle ne lie pas la Cour.

Θεματικό Δελτίο – Εμπορία ανθρώπων

Μάιος 2019

Αυτό το θεματικό δελτίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο και δεν είναι εξαντλητικό

Εμπορία ανθρώπων

«Η απουσία ρητής αναφοράς στην εμπορία ανθρώπων στην [\[Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου\]](#) δεν προκαλεί έκπληξη. Πηγή έμπνευσης της Σύμβασης υπήρξε η Οικουμενική Διακήρυξη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών το 1948 και η οποία δεν περιελάμβανε καμία ρητή αναφορά στην εμπορία ανθρώπων. Στο Άρθρο 4, η Διακήρυξη απαγόρευσε τη «δουλεία και το δουλεμπόριο υπό οποιαδήποτε μορφή». Ωστόσο, εξετάζοντας το πεδίο εφαρμογής του Άρθρου 4 ^[1] της Σύμβασης, δεν πρέπει να λησμονούμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της Σύμβασης ή το γεγονός ότι πρόκειται για ένα ζωντανό κείμενο που πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως των σύγχρονων συνθηκών. Τα ολοένα και υψηλότερα πρότυπα που απαιτούνται στον τομέα της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών απαιτούν, ακολούθως και αναπόφευκτα, μεγαλύτερη αυστηρότητα στην αξιολόγηση των παραβιάσεων των θεμελιωδών αξιών στις δημοκρατικές κοινωνίες (...). Το [\[Ευρωπαϊκό\] Δικαστήριο \[Δικαιωμάτων του Ανθρώπου\]](#) παρατηρεί ότι η εμπορία ανθρώπων ως παγκόσμιο φαινόμενο έχει ενταθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια (...). Στην Ευρώπη, η έκταση που έχει λάβει οφείλεται εν μέρει στην κατάρρευση των πρώην κομμουνιστικών μπλοκ. Η σύναψη του [Πρωτοκόλλου του Παλέρμo](#) το 2000 και της [Σύμβασης κατά της Εμπορίας Ανθρώπων](#) το 2005 αποδεικνύουν την αυξανόμενη αναγνώριση σε διεθνές επίπεδο της έκτασης του προβλήματος της εμπορίας ανθρώπων και της ανάγκης για μέτρα καταπολέμησής της» ([Rantsev κατά Κύπρου και Ρωσίας](#), Απόφαση της 7^{ης} Ιανουαρίου 2010, παρ. 277-278).

¹ Το Άρθρο 4 (απαγόρευση της δουλείας και των καταναγκαστικών έργων) της [Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου](#) προβλέπει ότι:

1. Ουδείς δύναται να κρατηθή εις δουλείαν ή ειλωτείαν.
2. Ουδείς δύναται να υποχρεωθή εις αναγκαστικήν ή υποχρεωτικήν εργασίαν.
(...).”

Η υποχρέωση των Κρατών για προστασία των θυμάτων εμπορίας

Rantsev κατά Κύπρου και Ρωσίας

7 Ιανουαρίου 2010

Ο προσφεύγων ήταν ο πατέρας μίας νεαρής γυναίκας που πέθανε στην Κύπρο όπου είχε πάει για να εργαστεί το Μάρτιο του 2001. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι η κυπριακή αστυνομία δεν προέβη σε όλες τις δυνατές ενέργειες προκειμένου να προστατεύσει την κόρη του από την εμπορία όσο εκείνη ήταν ζωντανή και να τιμωρήσει όσους έφεραν την ευθύνη για το θάνατό της. Ισχυρίστηκε, επίσης, ότι οι ρωσικές αρχές δεν διερεύνησαν την υπόθεση εμπορίας της κόρης του και του επακόλουθου θανάτου της και δεν έλαβαν μέτρα για την προστασία της από τον κίνδυνο εμπορίας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σημείωσε ότι, όπως και η δουλεία, έτσι και η εμπορία ανθρώπων, από την ίδια τη φύση της και το σκοπό της εκμετάλλευσης, ερείδεται στην άσκηση εξουσιών ανάλογων του δικαιώματος κυριότητας. Οι διακινητές ανθρώπων αντιμετωπίζουν τα ανθρώπινα όντα ως εμπορεύματα που μπορούν να γίνονται αντικείμενο αγοραπωλησίας και να εξαναγκάζονται σε εργασία. Παρακολουθούν στενά τις δραστηριότητες των θυμάτων, τα οποία, συχνά, δεν διαθέτουν ελευθερία κινήσεων. Προσφεύγουν επίσης σε χρήση βίας και απειλών κατά των θυμάτων. Το Δικαστήριο έκρινε, ακολούθως, ότι καθαυτή η εμπορία ανθρώπων απαγορεύεται από το Άρθρο 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Έκρινε εν προκειμένω, ότι υπήρξε **παραβίαση** εκ μέρους της Κύπρου **των θετικών υποχρεώσεών της που απορρέουν από το Άρθρο 4** της Σύμβασης σε δύο βάσεις: πρώτον, λόγω της αποτυχίας υιοθέτησης ενός κατάλληλου νομικού και διοικητικού πλαισίου για την καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων ως αποτελέσματος του ισχύοντος καθεστώτος των “*artiste visas*” και, δεύτερον, λόγω της αποτυχίας της αστυνομίας να λάβει δραστικά μέτρα για την προστασία της κόρης του προσφεύγοντος από την εμπορία, τη στιγμή που από τις περιστάσεις προέκυπταν βάσιμες υποψίες ότι θα μπορούσε να είναι θύμα εμπορίας. Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 4** της Σύμβασης και εκ μέρους της Ρωσίας λόγω της αποτυχίας της να διερευνήσει πώς και πού προσλήφθηκε η κόρη του προσφεύγοντος και, κυρίως, να λάβει μέτρα για την αναγνώριση των προσώπων που ενεπλάκησαν στην πρόσληψή της ή των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν. Το Δικαστήριο, επιπλέον, έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση** εκ μέρους της Κύπρου **του Άρθρου 2** (δικαίωμα στη ζωή) της Σύμβασης, ως αποτέλεσμα της αποτυχίας των κυπριακών αρχών να διερευνήσουν αποτελεσματικά το θάνατο της κόρης του προσφεύγοντος.

V.F. κατά Γαλλίας (προσφυγή υπ’ αριθμόν 7196/10)

29 Νοεμβρίου 2011 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε τις διαδικασίες απέλασης της προσφεύγουσας στη Νιγηρία, τη χώρα καταγωγής της. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, συγκεκριμένα, ότι σε περίπτωση απέλασής της στη Νιγηρία, θα διέτρεχε τον κίνδυνο να εξαναγκαστεί να επιστρέψει στο κύκλωμα της πορνείας από το οποίο είχε ξεφύγει και να υποστεί αντίποινα από όσους εμπλέκονταν, και ότι οι νιγηριανές αρχές δεν θα ήταν σε θέση

να την προστατεύσουν. Κατά την άποψή της, οι γαλλικές αρχές ήταν υποχρεωμένες να μην απελαύνουν θύματα εμπορίας ανθρώπων.

Το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή **απαράδεκτη** (προδήλως αβάσιμη). Αν και το Δικαστήριο είχε σαφή επίγνωση των σημαντικών διαστάσεων που είχε λάβει η εμπορία Νιγηριανών γυναικών στην Γαλλία και των δυσκολιών που αντιμετώπιζαν οι γυναίκες αυτές κατά τη διαδικασία αναφοράς στις αρχές προκειμένου να εξασφαλίσουν προστασία, θεώρησε, παρόλα αυτά, ότι οι πληροφορίες που παρείχε η προσφεύγουσα στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν επαρκούσαν για να αποδείξει ότι η αστυνομία γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει, όταν δόθηκε η εντολή για την απέλασή της, ότι η προσφεύγουσα υπήρξε θύμα κυκλώματος εμπορίας ανθρώπων. Όσον αφορά τον κίνδυνο να εξαναγκαστεί η προσφεύγουσα να επιστρέψει σε κύκλωμα πορνείας στη Νιγηρία, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι, ενώ η νιγηριανή νομοθεσία σχετικά με την πρόληψη της πορνείας και την καταπολέμηση των σχετικών δικτύων δεν είχε επιτύχει πλήρως τους στόχους της, είχε, παρόλα αυτά, σημειωθεί σημαντική πρόοδος και ήταν πιθανό να δεχτεί η προσφεύγουσα βοήθεια κατά την επιστροφή της.

Βλ. επίσης: **Idemuqia κατά Γαλλίας**, απόφαση επί του παραδεκτού της 27^{ης} Μαρτίου 2012.

M. και λοιποί κατά Ιταλίας και Βουλγαρίας (υπ' αριθμ. 40020/03)

31 Ιουλίου 2012

Οι προσφεύγοντες, καταγωγής Ρομά και ιθαγένειας Βουλγαρίας, διαμαρτυρήθηκαν ότι, κατά την άφιξή τους στην Ιταλία προς αναζήτηση εργασίας, η κόρη τους κρατήθηκε από ιδιώτες υπό την απειλή όπλου, εξαναγκάσθηκε σε εργασία και κλοπές, και παρενοχλήθηκε σεξουαλικά στα χέρια μιας οικογένειας Ρομά σε ένα χωριό. Ισχυρίσθηκαν, επίσης, ότι οι ιταλικές αρχές απέτυχαν να διερευνήσουν επαρκώς τα περιστατικά.

Το Δικαστήριο κήρυξε τις **καταγγελίες** των προσφευγόντων **στη βάση του Άρθρου 4** (απαγόρευση της δουλείας και των καταναγκαστικών έργων) **απαράδεκτες** (προδήλως αβάσιμες). Έκρινε ότι δεν υπήρχαν καθόλου αποδεικτικά στοιχεία που να θεμελιώνουν την καταγγελία για εμπορία ανθρώπων. Ωστόσο, διαπίστωσε ότι οι ιταλικές αρχές δεν είχαν διερευνήσει αποτελεσματικά τις καταγγελίες των προσφευγόντων ότι η κόρη τους, η οποία ήταν ανήλικη εκείνη την περίοδο, είχε επανειλημμένως χτυπηθεί και βιαστεί στο σπίτι όπου κρατούνταν. Το Δικαστήριο, επομένως, έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 3** (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης στο διαδικαστικό της σκέλος. Το Δικαστήριο, τέλος, έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 3** της Σύμβασης σχετικά με τα μέτρα που είχαν λάβει οι ιταλικές αρχές για την απελευθέρωση της πρώτης προσφεύγουσας.

F.A. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (υπ' αριθμ. 20658/11)

10 Σεπτεμβρίου 2013 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Η προσφεύγουσα, πολίτης Γκάνας, ισχυρίστηκε ότι οδηγήθηκε ως θύμα εμπορίας στο Ηνωμένο Βασίλειο και εξαναγκάσθηκε σε πορνεία. Διαμαρτυρήθηκε, ειδικότερα, ότι η απέλασή της στην Γκάνα θα ενείχε τον κίνδυνο να καταλήξει ξανά στα χέρια των πρώην εμπόρων της ή στα χέρια νέων εμπόρων. Ισχυρίστηκε, επιπλέον, ότι, δεδομένου ότι κατέστη φορέας του ιού HIV στο Ηνωμένο Βασίλειο ως άμεση συνέπεια της εμπορίας και της σεξουαλικής της εκμετάλλευσης, το Κράτος

είχε τη θετική υποχρέωση να της επιτρέψει να παραμείνει στο Ηνωμένο Βασίλειο, ώστε να έχει πρόσβαση στην απαραίτητη ιατρική φροντίδα.

Το Δικαστήριο κήρυξε τις καταγγελίες της προσφεύγουσας στη βάση των Άρθρων 3 (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης) και 4 (απαγόρευση της δουλείας και των καταναγκαστικών έργων) **απαράδεκτες**. Σημείωσε, μάλιστα, ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να είχε προσφύγει σε ανώτερο δικαστήριο για να προβάλει το σύνολο των καταγγελιών της που απορρέουν από τη Σύμβαση. Καθώς η προσφεύγουσα δεν προέβη σε αίτηση για άδεια υποβολής έφεσης στο ανώτερο δικαστήριο, δεν εξάντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα όπως απαιτείται από το Άρθρο 35 § 1 (προϋποθέσεις παραδεκτού) της Σύμβασης.

L.E. κατά Ελλάδος (υπ' αριθμόν 71545/12)

21 Ιανουαρίου 2016

Αυτή η υπόθεση αφορούσε την καταγγελία πολίτη Νιγηρίας, η οποία είχε εξαναγκασθεί σε πορνεία στην Ελλάδα. Επισήμως αναγνωρισμένη ως θύμα εμπορίας προς το σκοπό σεξουαλικής εκμετάλλευσης, η προσφεύγουσα είχε, παρόλα αυτά, αναγκαστεί να περιμένει για περισσότερο από εννέα μήνες, από τη στιγμή που είχε ενημερώσει τις αρχές σχετικά με την κατάστασή της, προτού της αναγνωριστεί δικαστικά το καθεστώς αυτό. Ισχυρίστηκε κυρίως ότι η αποτυχία του ελληνικού Κράτους να εκπληρώσει τις θετικές υποχρεώσεις του που απορρέουν από το Άρθρο 4 (απαγόρευση της δουλείας και των καταναγκαστικών έργων) συνεπαγόταν την παραβίαση της συγκεκριμένης διάταξης.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 4** (απαγόρευση της δουλείας και των καταναγκαστικών έργων) της Σύμβασης. Έκρινε, μάλιστα, ότι η αποτελεσματικότητα της προκαταρκτικής έρευνας και της επακόλουθης ανάκρισης για την υπόθεση είχε υπονομευτεί από μία σειρά ελλείψεων. Σε σχέση με τη διοικητική και δικαστική διαδικασία, το Δικαστήριο διαπίστωσε, επίσης, πολλαπλές καθυστερήσεις και ανεπάρκειες όσον αφορά τις διαδικαστικές υποχρεώσεις του ελληνικού Κράτους. Σε αυτήν την περίπτωση το Δικαστήριο έκρινε, επιπλέον, ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 6 § 1** (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη εντός εύλογου χρόνου) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική για ένα βαθμό δικαιοδοσίας και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση για «εύλογη προθεσμία». Τέλος, το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 13** (δικαίωμα πραγματικής προσφυγής) της Σύμβασης, λόγω της απουσίας στο εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου βοηθήματος βάσει του οποίου η προσφεύγουσα θα μπορούσε να εκπληρώσει το δικαίωμά της σε ακρόαση εντός ευλόγου προθεσμίας.

J. και λοιποί κατά Αυστρίας (υπ' αριθμ. 58216/12)

17 Ιανουαρίου 2017

Η υπόθεση αφορούσε έρευνα των αυστριακών αρχών σε ισχυρισμούς εμπορίας ανθρώπων. Οι δυο προσφεύγουσες, πολίτες Φιλιππίνων, οι οποίες είχαν πάει να εργαστούν ως οικιακές βοηθοί ή ως εσωτερικές οικιακές βοηθοί στα Αραβικά Εμιράτα, ισχυρίστηκαν ότι οι εργοδότες τους πήραν τα διαβατήριά τους και τις εκμεταλλεύτηκαν. Ισχυρίστηκαν ότι αυτή η μεταχείριση συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια μίας βραχύχρονης διαμονής στη Βιέννη, όπου οι εργοδότες τους τις είχαν πάρει μαζί τους κι από όπου κατάφεραν τελικά να δραπέτεύσουν. Σε συνέχεια

ποινικής καταγγελίας που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά των εργοδοτών τους στην Αυστρία, οι αρχές έκριναν ότι δεν είχαν δικαιοδοσία για τα εν λόγω ποινικά αδικήματα που τελέστηκαν εκτός της εδαφικής επικράτειας του κράτους και αποφάσισαν να διακόψουν την έρευνα για την υπόθεση των προσφευγουσών σχετικά με τα γεγονότα στην Αυστρία. Οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι είχαν υποβληθεί σε καταναγκαστική εργασία και εμπορία ανθρώπων κι ότι οι Αυστριακές αρχές απέτυχαν να διεξαγάγουν μια πλήρη και αποτελεσματική έρευνα για τις καταγγελίες τους. Ισχυρίστηκαν μάλιστα ότι αυτό που τους συνέβη στην Αυστρία δεν μπορεί να εξεταστεί μεμονωμένα κι ότι οι αυστριακές αρχές είχαν την υποχρέωση, βάσει του διεθνούς δικαίου, να διερευνήσουν επίσης εκείνα τα γεγονότα, τα οποία διαδραματίστηκαν εκτός της αυστριακής επικράτειας.

Το Δικαστήριο, διαπιστώνοντας ότι οι αυστριακές αρχές ανταποκρίθηκαν στο καθήκον τους να προστατεύσουν τις προσφεύγουσες ως (πιθανά) θύματα εμπορίας ανθρώπων, απεφάνθη ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 4** (απαγόρευση των καταναγκαστικών έργων) και του **Άρθρου 3** (απαγόρευση απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης) της Σύμβασης. Σημείωσε μάλιστα ότι δεν προέκυπτε από τη Σύμβαση υποχρέωση να διερευνηθεί η πρόσληψη των προσφευγουσών στις Φιλιππίνες ή η ισχυριζόμενη εκμετάλλευση τους στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, καθώς δεν απαιτείται, βάσει του Άρθρου 4 της Σύμβασης, από τα κράτη να παρέχουν διεθνή δικαιοδοσία για αδικήματα εμπορίας ανθρώπων που τελέστηκαν στην αλλοδαπή. Εξετάζοντας τα περιστατικά που διαδραματίστηκαν στην Αυστρία, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι αρχές είχαν προχωρήσει σε όλα τα βήματα που θα μπορούσαν ευλόγως να αναμένονται στην παρούσα κατάσταση. Οι προσφεύγουσες, οι οποίες, με τη βοήθεια χρηματοδοτούμενων από το κράτος ΜΚΟ, συμμετείχαν σε συνεντεύξεις από ειδικά εκπαιδευμένους αξιωματικούς της αστυνομίας, έλαβαν άδεια διαμονής και άδεια εργασίας προκειμένου να νομιμοποιήσουν τη διαμονή τους στην Αυστρία και επιβλήθηκε η μη αποκάλυψη των προσωπικών τους δεδομένων, για την προστασία τους. Επιπλέον, η έρευνα που διεξήχθη σχετικά με τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών αναφορικά με τη διαμονή τους στη Βιέννη κρίθηκε επαρκής και το τελικό πόρισμα των αρχών, δεδομένων των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης και των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, κρίθηκε επίσης εύλογο. Οποιαδήποτε παραπάνω βήματα σχετικά με την υπόθεση- όπως η σύγκρουση με τους εργοδότες των προσφευγουσών- δε θα είχε καμία εύλογη πιθανότητα επιτυχίας, καθώς δεν υπήρχε καμία συμφωνία αμοιβαίας νομικής συνδρομής μεταξύ της Αυστρίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και καθώς οι προσφεύγουσες στράφηκαν στις αστυνομικές αρχές ένα χρόνο μετά τα εν λόγω γεγονότα, αφότου οι εργοδότες τους είχαν προ πολλού εγκαταλείψει τη χώρα.

Chowdury και λοιποί κατά Ελλάδος (υπ' αριθμ. 21884/15)

30 Μαρτίου 2017

Οι προσφεύγοντες- 42 πολίτες Μπαγκλαντές- προσλήφθηκαν στην Αθήνα και σε άλλα σημεία της Ελλάδας μεταξύ τέλη 2012 και αρχές 2013 , χωρίς να διαθέτουν ελληνική άδεια εργασίας, προκειμένου να εργαστούν στη βασική μονάδα καλλιέργειας φράουλας στη Μανωλάδα. Οι εργοδότες δεν απέδωσαν στους προσφεύγοντες μισθό και τους υποχρέωσαν να εργαστούν υπό σκληρές σωματικές συνθήκες και υπό την επίβλεψη ένοπλων φρουρών. Οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι υπήρξαν θύματα αναγκαστικής ή υποχρεωτικής εργασίας. Υποστήριξαν επιπλέον ότι το κράτος είχε υποχρέωση να αποτρέψει την έκθεσή τους σε εμπορία ανθρώπων, να λάβει προληπτικά μέτρα προς αυτή την κατεύθυνση και να τιμωρήσει τους εργοδότες.

Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 4 § 2** (απαγόρευση καταναγκαστικών έργων) της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν λάβει αποτελεσματική προστασία από το ελληνικό κράτος. Το Δικαστήριο επισήμανε συγκεκριμένα ότι η κατάσταση των προσφευγόντων εμπίπτει στην εμπορία ανθρώπων και την καταναγκαστική εργασία και διευκρίνισε ότι η εκμετάλλευση μέσω της εργασίας αποτελεί μία μορφή εμπορίας ανθρώπων. Το Δικαστήριο επίσης διαπίστωσε ότι το κράτος δεν ανταπεξήλθε στις υποχρεώσεις του να προλαμβάνει φαινόμενα εμπορίας ανθρώπων, να προστατεύσει τα θύματα και να διεξάγει μια αποτελεσματική έρευνα για τα αδικήματα που τελέστηκαν και να τιμωρήσει τους υπεύθυνους της εμπορίας.

Εκκρεμούσες προσφυγές

S.M. κατά Κροατίας (υπ' αριθμ. 60561/14)

19 Ιουλίου 2018 (απόφαση Τμήματος)- η υπόθεση παραπέμφθηκε στο Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης το Δεκέμβριο του 2018

Η υπόθεση αφορά την προσφυγή μιας γυναίκας Κροατικής ιθαγένειας, η οποία ισχυρίστηκε ότι εξαναγκάστηκε σε πορνεία. Συγκεκριμένα ισχυρίστηκε ότι οι αρχές δεν ανταποκρίθηκαν επαρκώς στην μήνυσή της και ότι στην Κροατία απουσιάζει ένα κατάλληλο νομικό πλαίσιο ώστε να αντιμετωπίσει τέτοιες περιπτώσεις.

Στην απόφαση Τμήματος της 19ης Ιουλίου 2018, το Δικαστήριο απεφάνθη, με έξι ψήφους υπέρ και μία κατά, ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 4 της Σύμβασης. Αρχικά, το Τμήμα έκρινε ότι το Άρθρο 4 βρίσκει εφαρμογή σε περιπτώσεις όπως της προσφεύγουσας, οι οποίες περιλαμβάνουν την εμπορία ανθρώπων και την εκμετάλλευση γυναικών με στόχο την πορνεία, ακόμα και αν δεν υπήρχε κανένα διεθνές στοιχείο στην υπόθεσή της. Το Τμήμα συνέχισε διαπιστώνοντας ότι, παρά την ύπαρξη επαρκούς νομοθετικού πλαισίου στην Κροατία για την ποινικοποίηση της εμπορίας ανθρώπων, της εξαναγκαστής πορνείας και της εκμετάλλευσης μέσω της πορνείας, υπήρξαν ελλείψεις κατά την έρευνα των αρχών στην υπόθεση της προσφεύγουσας. Πιο συγκεκριμένα, δεν διεξήχθησαν συνεντεύξεις όλων των πιθανών μαρτύρων και κατόπιν διαπίστωσης ότι είχε προσφέρει εθελοντικά τις σεξουαλικές υπηρεσίες της για να απαλλαγεί ο κατηγορούμενος, δεν έλαβαν

υπόψιν τους τη διεθνή νομοθεσία σχετικά με την εμπορία ανθρώπων, σύμφωνα με την οποία η συναίνεση του θύματος είναι αδιάφορη.

Στις 3 Δεκεμβρίου 2018, η Επιτροπή Δικαστών του Τμήματος Ευρείας Σύνθεσης αποδέχτηκε το αίτημα της Κροατικής κυβέρνησης για την παραπομπή της υπόθεσης στο Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης. Στις 15 Μαΐου 2019 έγινε η ακρόαση ενώπιον του Τμήματος Ευρείας Σύνθεσης.

T.I. και λοιποί κατά Ελλάδος (υπ' αριθμ. 40311/10)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην ελληνική Κυβέρνηση στις 6 Σεπτεμβρίου 2016

Οι τρεις προσφεύγουσες, πολίτες Ρωσίας, αναγνωρισμένες ως θύματα εμπορίας ανθρώπων, επικαλούνται συγκεκριμένα ότι το ελληνικό Κράτος απέτυχε, στην περίπτωση τους, να εκπληρώσει την υποχρέωσή του να τιμωρήσει και να ασκήσει δίωξη αναφορικά με τις πράξεις εμπορίας ανθρώπων.

Το Δικαστήριο κοινοποίησε την προσφυγή στην ελληνική Κυβέρνηση και έθεσε ερωτήσεις στα μέρη υπό τα Άρθρα 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων), 6 (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη) και 13 (δικαίωμα πραγματικής προσφυγής) της Σύμβασης.

Zoletić και άλλοι κατά Αζερμπαϊτζάν (υπ' αριθμ. 20116/12)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην κυβέρνηση του Αζερμπαϊτζάν στις 6 Ιουλίου 2017

Οι προσφεύγοντες -πολίτες Βοσνίας-Ερζεγοβίνης- ισχυρίστηκαν συγκεκριμένα ότι υποβλήθηκαν σε εμπορία και αναγκαστική ή υποχρεωτική εργασία στο Αζερμπαϊτζάν ενώ εργάζονταν σε οικοδομές.

Το Δικαστήριο κοινοποίησε την προσφυγή στην Κυβέρνηση του Αζερμπαϊτζάν και έθεσε ερωτήσεις στα μέρη υπό τα Άρθρα 4 (απαγόρευση της δουλείας και καταναγκαστικών έργων) και 6.παρ. 1 (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη) της Σύμβασης και του Άρθρου 1 (προστασία ιδιοκτησίας) του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης.

V.C.I. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (υπ' αριθμ. 77587/12)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου στις 5 Μαρτίου 2018

Ο προσφεύγων, πολίτης Βιετνάμ, ισχυρίστηκε συγκεκριμένα ότι, αναφορικά με την καταδίκη του για αδικήματα περί ναρκωτικών, η Γενική Εισαγγελία και η αστυνομία παραβίασαν τη θετική τους υποχρέωση να διερευνήσουν τους ισχυρισμούς του ότι ήταν θύμα εμπορίας.

Το Δικαστήριο κοινοποίησε την προσφυγή στην Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και έθεσε ερωτήσεις στα μέρη υπό τα Άρθρα 4 (απαγόρευση της δουλείας και των καταναγκαστικών έργων) 6 (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη) και 34 (δικαίωμα ατομικής προσφυγής) της Σύμβασης.

Εκκρεμεί όμοια αίτηση: **A.N. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (υπ' αριθμ. 74603/12)**, κοινοποιήθηκε στην κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου στις 19 Ιουνίου 2018.

Καθεστώς πρόσφυγα και άδεια διαμονής

L.R. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (υπ' αριθμ. 49113/09)

14 Ιουνίου 2011 (Απόφαση διαγραφής της προσφυγής)

Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι υπήρξε θύμα εμπορίας από την Ιταλία στο Ηνωμένο Βασίλειο από έναν άντρα πολίτη Αλβανίας, ο οποίος την εξανάγκασε σε πορνεία σε νυκτερινό κέντρο, συγκεντρώνοντας όλα της τα κέρδη. Εκείνη δραπέτευσε και διέμενε σε ένα κρυφό καταφύγιο. Ισχυρίστηκε ότι η απέλασή της από το Ηνωμένο Βασίλειο στην Αλβανία θα την εξέθετε στον κίνδυνο να τύχει μεταχείρισης αντίθετης με τα Άρθρα 2 (δικαίωμα στη ζωή), 3 (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης), 4 (απαγόρευση δουλείας και καταναγκαστικών έργων) και 8 (δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο **αποφάσισε να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο**, σύμφωνα με το Άρθρο 37 (διαγραφή προσφυγών) της Σύμβασης, καθώς διαπίστωσε ότι στην προσφεύγουσα και την κόρη της είχε αναγνωριστεί στο Ηνωμένο Βασίλειο το καθεστώς πρόσφυγα και ότι δεν υπήρχε πλέον κίνδυνος απέλασης στην Αλβανία. Η Κυβέρνηση, επίσης, είχε αναλάβει την υποχρέωση να παράσχει στην προσφεύγουσα ένα ποσό για την κάλυψη των νομικών εξόδων που κατέβαλε η ίδια.

D.H. κατά Φιλανδίας (υπ' αριθμ. 30815/09)

28 Ιουνίου 2011 (Απόφαση διαγραφής της προσφυγής)

Ο προσφεύγων, Σομαλός πολίτης γεννηθείς το 1992, έφτασε με πλοίο στην Ιταλία το Νοέμβριο του 2007. Ήθελε να διαφύγει από την πόλη Μογκαντίσου όπου, όπως ισχυρίστηκε, είχε εξαναγκαστεί σε στρατιωτική κατάταξη μετά την κατάρρευση των διοικητικών δομών της χώρας, και όπου είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του στα χέρια των Αιθιοπιανών στρατευμάτων που σκοπό είχαν τη σύλληψη και εκτέλεση νέων Σομαλών στρατιωτών. Οι Ιταλικές αρχές τον εγκατέλειψαν στους δρόμους της Ρώμης το χειμώνα του 2007 χωρίς καμία βοήθεια ή πόρους. Διαρκώς πεινούσε, κρύωνε και κακοποιούνταν σωματικά και λεκτικά στους δρόμους, και από την αστυνομία στο Μιλάνο στην οποία είχε καταφύγει για βοήθεια. Τελικά, κατέληξε θύμα εμπορίας στη Φιλανδία, όπου έκανε αίτηση για χορήγηση ασύλου, η οποία απορρίφθηκε το Φεβρουάριο του 2010. Ο προσφεύγων διαμαρτυρήθηκε ότι, αν επέστρεφε στην Ιταλία, θα διέτρεχε τον κίνδυνο να τύχει απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης σε αντίθεση με το Άρθρο 3 της Σύμβασης, δεδομένου ιδίως ότι ήταν ασυνόδευτος ανήλικος.

Το Δικαστήριο **αποφάσισε να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο**, σύμφωνα με το Άρθρο 37 (διαγραφή προσφυγών) της Σύμβασης, καθώς είχε χορηγηθεί στον προσφεύγοντα άδεια μόνιμης διαμονής στη Φιλανδία και δεν μπορούσε πλέον να εκδοθεί σε βάρος του εντολή απέλασης. Το Δικαστήριο, έτσι, θεώρησε ότι το ζήτημα από το οποίο εγείρονταν οι αιτιάσεις σε αυτήν την υπόθεση είχε επιλυθεί.

O.G.O. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (υπ' αριθμ. 13950/12)

18 Φεβρουαρίου 2014 (Απόφαση διαγραφής της προσφυγής)

Η προσφεύγουσα, Νιγηριανή πολίτης, η οποία ισχυριζόταν ότι υπήρξε θύμα εμπορίας ανθρώπων, ισχυρίστηκε ότι η απέλασή της στη Νιγηρία θα την εξέθετε σε πραγματικό κίνδυνο να αποτελέσει εκ νέου θύμα εμπορίας.

Το Δικαστήριο **αποφάσισε να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο**, σύμφωνα με το Άρθρο 37 (διαγραφή προσφυγών) της Σύμβασης, σημειώνοντας ότι η προσφεύγουσα δε διέτρεχε πλέον τον κίνδυνο απέλασης, καθώς της είχε αναγνωριστεί το καθεστώς του πρόσφυγα και της είχε χορηγηθεί αορίστου χρόνου άδεια παραμονής στο Ηνωμένο Βασίλειο. Επιπλέον, οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν δεχτεί ότι υπήρξε θύμα εμπορίας.

Μέτρα ληφθέντα από τα Κράτη κατά των εμπόρων ανθρώπων και των συνεργών τους

Ζητήματα υπό το Άρθρο 6 (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη) της Σύμβασης

Εκκρεμής προσφυγή

Amiridze κατά Γεωργίας (υπ' αριθμ. 15351/09)

Προσφυγή που κοινοποιήθηκε στην κυβέρνηση της Γεωργίας στις 7 Ιουνίου 2018.

Ζητήματα υπό το Άρθρο 8 (δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης

Kaya κατά Γερμανίας

28 Ιουνίου 2007

Ο προσφεύγων είναι Τούρκος πολίτης που έζησε στη Γερμανία για περίπου 30 χρόνια. Καταδικάστηκε το 1999, μεταξύ άλλων, για απόπειρα διακεκριμένης εμπορίας ανθρώπων και άλλων βιαιοπραγιών, καθώς τα δικαστήρια διαπίστωσαν ότι χτύπησε δύο γυναίκες τις οποίες προσπαθούσε να εξαναγκάσει στην πορνεία, ότι εξανάγκασε την πρώην συνεργάτιδά του να του δώσει το μεγαλύτερο μέρος από τα χρήματα που εξασφάλιζε από την πορνεία, και ότι κλείδωσε μία άλλη γυναίκα στην προσπάθειά του να την εξαναγκάσει σε πορνεία, ώστε να μπορεί εκείνος να ζει με τα χρήματα που θα εξασφάλιζε εκείνη. Απελάθηκε τον Απρίλιο του 2001 από τη Γερμανία στην Τουρκία, αφού είχε υπηρετήσει τα δύο τρίτα της ποινής φυλάκισης, καθώς τα δικαστήρια διαπίστωσαν ότι υπήρχε υψηλός κίνδυνος να συνεχίσει να συνιστά σοβαρή απειλή. Ο προσφεύγων διαμαρτυρήθηκε ότι η απέλασή του από τη Γερμανία είχε παραβιάσει την ιδιωτική και οικογενειακή ζωή του.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8** (δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής) της Σύμβασης. Διαπίστωσε ότι η απέλαση του προσφεύγοντος ήταν συμβατή με τη Σύμβαση, δεδομένου μάλιστα ότι εκείνος είχε καταδικαστεί για σοβαρά αδικήματα στη Γερμανία, όπου τελικά κατάφερε να επιστρέψει.

Ζητήματα υπό το Άρθρο 1 (προστασία της ιδιοκτησίας) του Πρώτου Πρωτοκόλλου

Tas κατά Βελγίου

12 Μαΐου 2009 (Απόφαση επί του παραδεκτού)

Αυτή η υπόθεση αφορούσε τη δήμευση εγκαταστάσεων που είχαν χρησιμοποιηθεί στην τέλεση αδικήματος σχετικού με την εμπορία ανθρώπων και την εκμετάλλευση ευάλωτων αλλοδαπών. Ο προσφεύγων επικαλέστηκε ιδίως το Άρθρο 1 (προστασία της ιδιοκτησίας) του Πρώτου Πρωτοκόλλου στη Σύμβαση.

Το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή **απαράδεκτη** (προδήλως αβάσιμη). Λαμβάνοντας υπόψη το περιθώριο εκτίμησης που αναγνωρίζεται στα Κράτη για τον έλεγχο «της χρήσης της ιδιοκτησίας σύμφωνα με το γενικό συμφέρον», στο πλαίσιο κυρίως μίας πολιτικής αποσκοπούσας στην καταπολέμηση εγκληματικών δραστηριοτήτων, διαπίστωσε ότι η παρέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος δεν ήταν δυσανάλογη προς τον επιδιωκόμενο νόμιμο σκοπό, δηλαδή στην καταπολέμηση, σύμφωνα με το γενικό συμφέρον, της εμπορίας ανθρώπων και της εκμετάλλευσης των αλλοδαπών σε επισφαλή κατάσταση.

Κείμενα και έγγραφα

Βλ. επίσης: Την [ιστοσελίδα](#) του Συμβουλίου της Ευρώπης για την καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων.

Επικοινωνία για τον Τύπο:

Τηλ.: +33 (0)3 90 21 42 08